

Novičke NS
NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1161

15.06.2025 (136)

Hitler v vojni :

Kaj se je v *resnici* zgodilo?

A.V. Schaerffenberg

8. del

Poglavje 7: Severna osvojitvev

Bratje se bodo borili in pobijali, ljudje bodo spoznali bedo. Pred pogubo sveta bo nastopila doba sekire, doba meča - štiti se bodo sekali - doba vetra, doba volka."

Videnje norveške sibil (okoli leta 800 n. št.)

Z izginotjem poljske države v začetku oktobra so se zahodni zavezniki nenadoma znašli v rokah vojne napovedi, ki je izgubila svoj pomen. Njen namen je bil rešiti Poljsko, vendar so bile vse možnosti za vrnitev te države za vedno izgubljene. Pravzaprav so se razblinile vse besede o "osvoboditvi" Poljakov, saj je polovico ozemlja zasedla Rusija, ki si je Francozi in Britanci niso upali razdražiti. V Londonu in Parizu je zavladovalo slabo vzdušje neodločnosti in negotovosti. Vojna, ki se je tako dramatično začela na vzhodu, je v naslednjih šestih mesecih stagnirala v praktično nedejavnost.

Toda v tem času Varuh ni bil ne neodločen ne negotov. Po vseh mogočih diplo-

matskih kanalih je francoske in britanske oblasti večkrat obvestil, da se bo umaknil s Poljske (razen nemškega mesta Danzig) in prekinil vse sovražnosti. Na te mirovne ponudbe so bili zavezniki gluhi in nemi. V skladu s tem je Hitler pripravil ofenzivo na zahodu. Izpeljati jo je bilo treba z enako hitrostjo kot bliskoviti napad, ki bi čim prej končal spopade. Tako kot na Poljskem se je zavedal, da je čas proti njemu. Nemčija ni imela zalog surovin, potrebnih za dolgotrajen spopad. Spomnil se je skrajnega pomanjkanja, ki ga je morala med prvo svetovno vojno prenašati domača fronta, stiske, ki so na koncu zdrobile družbo in novembra 1918 povzročile zlom. Nič manj se ni kot veteran frontnega boja v jarkih zavedal, da statične bitke, ki jih je treba izčrpati, pomenijo poraz tako v tej kot v prejšnji vojni.

Prvotni datum njegove ofenzive je bil 17. januar 1940. Toda le teden dni pred nemško operacijo so njene podrobnosti prišle v roke zaveznikom, ko je major Luftwaffe, ki ni upošteval ukazov, na krovu majhnega letala, katerega pilot se je v slabem vremenu izgubil in pristal v Belgiji, prenesel strogo zaupno kopijo napada. Celotno ofenzivo je bilo treba opustiti, Hitler pa je od svojih generalov zahteval, naj si zamislijo nekaj povsem drugega. Nekaj tednov pozneje je bil zgrožen, ko je izvedel, da so predlagali ponovitev izčrpavanja v prvi svetovni vojni z bojem v jarkih med nemškim zahodnim zidom ali Siegfriedovo linijo in francosko Maginotovo linijo. "Gospodje," se je razjezil, "smo leta 1940, ne leta 1914!" Medtem ko je snoval svoje zamisli za "bliskovito vojno" na zahodu, je po naključju izvedel, da je general Erich von Manstein že sestavil načrte za takšno ofenzivo, za katero fűhrer dolgo ni vedel.

Čeprav je bil Manstein načelnik štaba skupine armad "A" v Koblenzu, je bil potisnjen v ozadje in premeščen v obskurno poveljstvo, XXXVIII korpus, ki je bil ustanovljen v Šentvidu, kjer so ga učinkovito utišali. Njegov koncept dinamičnega napredovanja motoriziranih enot skozi Ardene, območje, ki je veljalo za neprevozno za tanke in večino drugih motoriziranih vozil, je spodbudil njegove nadrejene, ki so bili zatopljeni v strategije statične vojne v jarkih, da so se "znebili vsiljivca", kot je dejal pozneje. Hitler se je zavedal brezupne odvisnosti generalštaba od zastarele taktike (vendar še ni sumil, da so njegovi člani proti njemu zagrešili izdajo), zato se je 17. februarja na skrivaj sestal z von Mansteinom. "S presenetljivo hitrostjo," se je spominjal von Manstein, "je dojel stališča, ki jih je armadna skupina zagovarjala več mesecev. Moje zamisli je v celoti odobril." Skupaj sta izdelala vse točke nove ofenzive, ki je bila načrtovana za začetek maja. Njune predlagane strategije so si bile izjemno podobne, vendar so se nujno dopolnjevale: Podrobnosti Fűhrerjevega splošnega pogleda je dopolnil von Manstein.

Čeprav je imela Nemčija proti Poljski določeno prednost, so jo združene sile Nizozemske, Francije in Velike Britanije prekašale. V primerjavi s 106 divizijami

nemške vojske jih je imela francoska samo 110. Skupaj z britanskimi ekspedicijskimi silami ter belgijsko in nizozemsko vojsko je bila Hitlerjeva kopenska vojska v izrazito slabšem številčnem položaju. Poleg tega je bil Wehrmacht tehnološko enakovreden ali boljši od večine opreme zaveznikov. Tako je bil na primer 32-tonski francoski *manevrski tank char de manoeuvre* B1 bis s 75-milimetrsko havbico najboljši tank na svetu, veliko boljši od 2-milimetrskega topa, ki ga je streljal Pzkw II, ki ga Innes opisuje kot "hrbtenico nemških tankovskih sil do precej po začetku vojne" (43). Pravzaprav je bil to učni tank, ki so ga zaradi pomanjkanja boljšega uporabili. Oklepne divizije Wehrmachta so bile tako redko napolnjene s tehnično nezadostnimi primerki, kot je bil Pzkw II, da so se v veliki meri zanašale na nekaj, čeprav zastarelih tankov TNHVP, ki so jih po krizi leta 1938 zasegli češki vojski. Podobno superioren je bil tudi hitri francoski hitri (25 km/h) srednji tank *Somua* S-35.

Francoske letalske sile so se ponašale s 1 300 pogosto odličnimi letali, kot je dvomotorno napadalno letalo Potez, in odličnimi lovci, zlasti Dewoitine 520, Bloch 151 in Morane-Saulnier 406. Tudi majhne nizozemske letalske sile so uporabljale najsodobnejša bojna letala, vključno z dvokrilnim letalom Fokker G-I. Te okoliščine so francoskega ministra za letalstvo Guya La Chambreja prepričale, da bo Luftwaffe zlahka premagana. Nič manj prepričan ni bil niti načelnik generalštaba Maurice Gamelin, ko je primerjal svojih sedem motoriziranih divizij s petimi nemškimi divizijami s slabšim oklepom.

Dan pred srečanjem Hitlerja z von Mansteinom, na katerem sta se dogovorila o novem ofenzivnem načrtu proti zahodu, je bil majski načrt ogrožen, ko je britanski rušilec *Cossack* vplul v norveški fjord Jossing, da bi napadel neoboroženo nemško ujetniško ladjo *Altmark*. Norveška je to strahopetno kršitev lastne suverenosti prezrla, vendar je bil Hitler zdaj opozorjen na zavezniške namere v Skandinaviji. Rešitev nekaj ujetnikov z *Altmarka*, čeprav je bila *kozakova* krinka, se ni bilo vredno ukvarjati z njo. Resnično pomembno je bilo razkrito dogovarjanje Osla z Britanci.

Na nemški vojaški konferenci že decembra 1939 so mornariški obveščevalci v poročilu o razmerah razkrili, da so judovski politiki s kršitvijo nevtralnosti Norveške že kršili mednarodno pravo: "sedanja norveška vlada je z Veliko Britanijo podpisala tajno pogodbo, ki določa, da če bo Norveška vpletena v vojno z eno od velikih sil, bo britanska invazija lahko izvedena z norveškim soglasjem. Izkrcaje je načrtovano v bližini Stavangerja, Kristiansand pa je predlagan kot možna britanska baza. Sedanja norveško vlado, pa tudi Storting (parlament) in celotno zunanjo politiko nadzoruje znani Jud Hambro (Carl Joachim Hambro, znan tudi kot "Hamburger"), velik prijatelj Hore-Beliše (britanski judovski državni sekretar za vojno). Simpatije norveškega ljudstva se že nekaj časa zavestno usmerjajo v

probritansko in protinemško smer, ves norveški tisk pa je pod britanskim nadzorom. Hambro zlorablja svoj položaj in s pomočjo številnih britanskih agentov poskuša Norveško spraviti pod britanski vpliv ali v popolno odvisnost."

Churchillove načrte za zavzetje Norveške je že sprejela Kraljeva mornarica, ki je naslednji mesec dokončala priprave na invazijo. Nevarnost je bila velika. Če bi zavezniki zavzeli Norveško, bi bila njihova letala in ladje v neposrednem dosegu rajha, njegova industrijska življenjska linija pa bi bila prekinjena. S sovražnikom v Narviku, le 133 milj po kopnem od Gaellivareja, bi izgubili 11 milijonov od 15 milijonov ton nemške železove rude. Gaellivare je bil najpomembnejši švedski rudarski kompleks.

Hitler ni vedel, da je Kraljeva mornarica v dogovoru s Francijo za 8. april načrtovala miniranje nevtrálnih norveških voda. Hitler je ukazal, naj se protiinvazija začne že naslednji dan. Leta pozneje je Führer veleposlaniku Walterju Hewelu povedal, da ne bi nikoli napadel Norveške, če nemška prestrezalna služba ne bi preslišala Winstona Churchilla, ki je francoskemu premieru Paulu Reynaudu povedal, da bodo Britanci prvi zavzeli Norveško. Tako opozorjen je Hitler takoj mobiliziral napad na sever. Nemške in zavezniške operacije so bile tako tesno vzporedne, da so se njune sile dejansko srečale na morju, še preden so se lahko izkrcale, ko je *admiral Hipper* potopil britanski rušilec *Glowworm*, potem ko je ta trčil v težko križarko in ji na premcu raztrgal 120-metrski rez.

V invaziji so padalci Luftwaffe zavzeli letališče Stavanger, Nemci pa so se po morju izkricali v Oslu ("prvem vele mestu, ki je padlo v roke vojakom, ki so se spustili z neba", Grunwald, 50), Kristiansandu, Bergnu, Trondheimu in najpomembnejšem Narviku. Norveške obalne baterije so zadelale Kriegsmarine *Bluecher*, preden je ta lahko izkrcala svoje enote, nato pa so novo težko križarko uničile z razpršenimi torpedi, ki so jo prevrnili in utopili več kot tisoč mož. Medtem je britanska podmornica HMS *Truant* torpedirala in potopila lahko križarko *Karlsruhe*. Naslednji dan je šest angleških rušilcev presenetilo deset rušilcev Kriegsmarine. V srditi izmenjavi ognja, ki je sledila, sta obe strani izgubili po dve ladji.

Kraljeva mornarica se je 12. aprila s svojimi enotami pojavila v Narviku, ki ga je zasedla majhna skupina vojakov Wehrmachta pod vodstvom generalmajorja Eduarda Dietla, ki je z 2.000 pripadniki 3. gorske divizije (*Gebirgsjaeger*) skušala zadržati 25.000 zavezniških vojakov. Pri Harstadu na Lofotskih otokih nasproti Narvika, Namsosa in Aandalesnesa je že potekalo obsežno izkrcaње francoskih in britanskih sil. Dva dni prej so v pristanišče vdrli rušilci Kraljeve mornarice in potopili ali močno poškodovali vse tamkajšnje nemške ladje, vključno z Dietlovo tovorno ladjo za oskrbo s strelivom.

Tri dni pozneje je mogočna britanska bojna ladja *Warspite* ob podpori flotilje

različnih bojnih ladij potopila vsa preostala sovražnikova plovila in sedem rušilcev, ne da bi utrpela večjo škodo. Do takrat so Nemci izgubili tri križarke, devet rušilcev ter ducat trgovcev, vključno s še dvema hudo poškodovanima križarkama in še enim rušilcem, medtem ko je imela Kraljeva mornarica majhne izgube. Operacija *Weseruebing*, kot se je imenovala Wehrmachtova invazija na Norveško, se je zdela obsojena na katastrofo, medtem ko so bili Dietlovi *Gebirgsjaegerji* popolnoma odrezani od sveta na Arktiki, brez vseh zalog in proti številčno premočnemu sovražniku. Ko so se Francozi in Britanci premikali v napad, je Dietl po radiu prosil Luftwaffe za pomoč. Ta je takoj prišla z letalskim transportom Ju-52, ki je kot prvi te vrste letel s padalom. Kmalu so se do oblegane posadke spustili obroki, strelivo in celo okrepitve v obliki padalcev. Nationalsocialistična inovativnost in pogum sta še enkrat obrnila sicer brezupen položaj.

Zdaj je prišel trenutek maščevanja. Za britanske vojaške ladje, ki so uničile nemška plovila, ki so skušala oskrbovati Narvik, je bil to prvi maj. Nad Harstadom, glavnim zavezniškim pristaniščem na Norveškem, se je pojavila eskadrilja potapljaških bombnikov Stuka in novih srednjih bombnikov Junkers Ju-88. Razbili so velikanske pristaniške objekte, ki so bili neuporabni. Bojna letala Luftflotte V so z neba kričala kot valkire in potopila težko križarko HMS *Curlew* ter rušilca in vojaško ladjo. Bojna ladja HMS *Resolution* in še dve križarki so močno poškodovane pobegnile v Veliko Britanijo, čeprav so imele te enote smrtonosno artilerijo Bofors pom-pom, eno najučinkovitejših protiletalskih topov v vojni. To pa je bil šele začetek. Štuke in Ju 88 so v vedno večjem številu potopile ali onesposobile vse zavezniške vojaške ladje v norveških vodah. RAF in francoski lovci so bili v naglici poslani, da bi jih prestregli, vendar so jih Messerschmitti-109 odgnali.

Francosko-britanske sile so 28. maja v zadnjem, največjem naporu osvojile Narvik, ko se je Dietl s svojo skupino branilcev umaknil v bližnje gore. Vendar je bila cena prevelika in bližajoči se padec Francije je zaveznike prisilil, da so mesto zapustili skoraj tako hitro, kot so ga zasedli.

Nato so Angleži na začudenje vseh nenadoma evakuirali južno Norveško, ne da bi o tem obvestili druge zavezniške poveljnike, in svoje osuple norveške in francoske tovariše pustili na plažah, posejanih z zmečkanim in tlečim vojnim materialom. To ni bilo zadnjič, ko je Britanija pustila svoje zaveznike na cedilu. Prav tako to ni bilo zadnjič, ko so bile njene sile potisnjene v morje. Nemci, ki so bili povsod v številčni premoči, razen v zraku, so v eni najbolj trdih, odličnih in inovativnih vojaških kampanj sodobnega časa premagali njeno željo po zavzetju Norveške.

Zmaga nationalsocialistov je bila daljnosežna, saj ni le preprečila britanskih načrtov za napad na severno Nemčijo in zagotovila življenjsko pomembne zaloge

železove rude iz Švedske, temveč je Kriegsmarini in Luftwaffe dala izjemno pomembna oporišča za napade na zavezniško ladjevje, kakršnih doslej še ni bilo. Hitlerjeva norveška kampanja je dokazala, da lahko odločna skupina ideološko navdahnjenih bojnikov ne glede na številčno pomanjkanje premaga sicer prepričljive in manj motivirane sovražnike.

NSDAP/AO je največji na svetu Ponudnik nacionalsocialistične propagande!

Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih

Na stotine knjig v mnogih jezikih

Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
FOR DANMARK!
MOD BOLSEVISMEN!
Translated from the SS Original

Julius Streicher Der Stürmer Picture Book
The Poisonous
Mushroom
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Heinrich Hoffmann
Hitler
in Italy
HITLER
in ITALIEN
English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance
BORSEI

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to
find out how
YOU can help!